

ISSN : 2456-821X

புதிய அவையம் PUTHIYA AVAIYAM

Peer-Reviewed

ज्ञान-विज्ञान विमुक्तये
UGC CARE LIST

UGC Care Listed Journal (2023 onwards)

Sacred Heart Research Publication, Sacred Heart College, Tirupattur-635601, Tamilnadu, India

Volume : 07, Issue : 01/04 - March 2023

வாய்மொழி வாய்பாட்டுக் கோட்பாட்டு நோக்கில் பொன்னிறத்தாள் கதை

கட்டுரையாளர்

முனைவர் ஜெ. நிர்மலா தேவி M.A., M.Phil., Ph.D., D.E.C.E.

இணைப்பேராசிரியர், தமிழ் உயராய்வு நடுவம்,

டோக் பெருமாட்டி கல்லூரி, மதுரை.

முன்னுரை

குமரி மாவட்டத்துக் கிராமங்களில் உள்ள முத்தாரம்மன் கோவில்களில் பொன்னிறத்தாள் தெய்வம் துணைத்தெய்வமாக வழிபடப்படுகின்றது. பொன்னிறத்தாள் கதையைப் பாடியவர் உலகுடைய பெருமாள் என்று ஓலைச்சுவடிகளில் உள்ளதாக இதன் பதிப்பாசிரியர்களான ஏ.கே.பெருமானும் எஸ்.ஸ்ரீகுமாரும் குறிப்பிடுகின்றனர். இது நெல்லை மாவட்டத்தில் நிகழ்ந்த கதை. பொன்னிறத்தாள் கதையானது தென் மாவட்டங்களில் கதைப்பாடலாகப் பாடப்படுகின்றது. “கதையொன்றை உள்ளடக்கமாகக் கொண்டு மக்கள் முன்னர் எடுத்துரைக்கப்பட்டுப் பரம்பரை பரம்பரையாக வாய்மொழியாகப் பாடப்பட்டு வருவது கதைப்பாடலாகும்” (தே.லூர்து, 1988: 76) என்று கதைப்பாடலுக்கு விளக்கம் தருகிறார் தே.லூர்து. நீண்ட நெடுங்காலமாக வாய்மொழியாகவே பரவி வந்த இக்கதைப்பாடல்கள் சென்ற நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில்தான் எழுத்துரு பெற்றன. தமிழில் சிறிய கதைப்பாடல்களே ஆயிரக்கணக்கான வரிகளைக் கொண்டவையாக அமைந்துள்ளன. சில நெடிய கதைப்பாடல்கள் 11000 வரிகளில் அமைந்திருப்பதையும் காண முடிகின்றது. ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொண்ட ‘பொன்னிறத்தாள் கதை’, 1690 வரிகளில் அமைந்துள்ளது. இந்நெடும்பாடல்களை மக்கள்முன் எடுத்துரைக்கும் புலவன் எந்தக் குறிப்பையும் கையில் வைத்திருப்பதில்லை. காரணம், எழுத்தறிவுற்ற அப்பாமரன் கதைப்பாடல்களை மனனம் செய்வதற்குச் சில வாய்பாட்டு உத்திகளைப்

பயன்படுத்துகிறான். இவ்வாய்பாட்டு உத்திகள் 'பொன்னிறத்தாள் கதை'யில் பயின்று வந்துள்ள முறைமையை ஆராயும் வகையில் இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

ஆய்வு முறை

'பொன்னிறத்தாள் கதை'யில் பயின்று வந்துள்ள வாய்மொழி வாய்பாட்டு உத்திகளை ஆராய்ந்து எடுத்துரைப்பதே இவ்வாய்வுக் கட்டுரையின் நோக்கமாக அமைவதால், முதலில் இக்கதைப்பாடல் முழுமையும் வாசிக்கப்பட்டது. பின் தே.லூர்துவின் 'நாட்டார் வழக்காறுகள்' என்னும் நூலில் உள்ள கதைப்பாடல் என்னும் பகுதியும் தே.லூர்துவின் 'நாட்டார் வழக்காற்றியல் கோட்பாடுகள்' என்னும் நூலில் உள்ள 'வாய்மொழி வாய்பாட்டுக் கோட்பாடு' என்னும் பகுதியும் முழுமையாக வாசிக்கப்பட்டன. பின் தே.லூர்துவின் நூலில் கூறப்பட்டுள்ள வாய்மொழி வாய்பாட்டு உத்திகள் இக்கதைப்பாடலில் பொருத்திப் பார்க்கப்பட்டது. பகுப்புமுறை மற்றும் விளக்கமுறை அணுகுமுறை அடிப்படையில் இவ்வாய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

பொன்னிறத்தாள்கதை

தென்காசியில் வாழ்ந்த அணஞ்ச பெருமாளுக்கும் பொன்மாரிக்கும் ஏழு ஆண்டுகழந்தைகள் பிறந்தனர். அவர்களுக்குப் பெண்குழந்தை இல்லாததால் பல கோவில்களிலும் தவமிருந்தும் திருப்பணி செய்தும் பெற்றவள்தான் பொன்னிறத்தாள். அழகில் சிறந்த பொன்னிறத்தாள் பருவ வயதடைகிறாள். பொன்னிறத்தாள் தோழியருடன் பந்தடித்து விளையாடும்போது அவளைக்கண்டு மயங்கினான் திருமலைநாயக்கரின் உறவினனும் தளவாய் நாயக்கரின் மகனுமான இண்கூரப்பெருமாள். அவன் தன் விருப்பத்தைத் தன் தாயிடம் தெரிவித்துப் பெற்றோர் சம்மதத்துடன் பொன்னிறத்தாளைத் திருமணம் செய்து கொண்டான். மணமாகி இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு பொன்னிறத்தாள் கர்ப்பமடைந்தாள். ஏழாம் மாதத்தில் அவளுடைய குலவழக்கப்படித் தன் தாய் வீட்டுக்கு வந்தாள். அங்குப் பல தீயசகுனங்களையும் கண்டாள்.

ஒருநாள் தோழியர் அவளைச் சுனையாட அழைத்தனர். பொன்னிறத்தாளோ சில வேலைகளைச் செய்து முடித்துவிட்டு அவர்களுடன் சேர்ந்து கொள்வதாகக் கூறினாள். தாய் தான் கண்ட தீய கனவைக் கூறி, அவளைப் போக வேண்டாம் என்று தடுத்தாள். ஆனால் பொன்னிறத்தாளோ தான் கொடுத்த வாக்குறுதியை மீறக்கூடாது என்பதற்காகச் சுனையாடச் சென்றாள். வழியில் குறத்தி தடுத்தாள். ஆனால் அதனையும் பொருட்படுத்தாது சுனைக்குச் சென்று தோழியரைக் கண்ட பொன்னிறத்தாள் அவர்களுடன் சுனையாடினாள். அப்போது புயல் காற்று வீசியது. மழையும் பெய்தது. கரையேறிய தோழியர் வேகமாக வீட்டிற்குச் சென்றனர். பொன்னிறத்தாளால் அவர்களை எட்டிப் பிடிக்க முடியவில்லை. ஒருமரத்தடியில்

ஒதுங்கி நின்றாள். காட்டாளம்மன் கோவிலுக்குப் பூசை செய்ய வந்த வேதியன் அவளை வீட்டில் கொண்டு விடுவதாகக் கூறினான். தான் வரும் வரை அங்கேயே அவளை இருக்கச் சொல்லி விட்டுப் போனான்.

காட்டாளம்மன் கோவிலில் உள்ள கருவூலத்தைக் கொள்ளையடிக்கக் கள்வர்கள் முடிவு செய்தனர். அக்கருவூலத்தை எடுப்பதற்குப் பூதங்களும் பேய்ப்படைகளும் இசக்கிகளும் வாதைகளும் தடையாக இருந்தன. இசக்கி தனக்குப் பாலாடு, சூலாடு, கரும்பூனை, சேவல் போன்ற பலிகள் வேண்டும் என்று கேட்டாள். இறுதியாகச் சூலிப்பெண் வேண்டும் என்று கேட்டாள். காட்டாளம்மனுக்குப் பூசை செய்ய வந்த வேதியனைக் கள்வர்கள் பலி கொடுக்க முனைந்தபோது அவன் நிறைசூலியைக் காட்டுவதாகக் கூறித் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொண்டான். பொன்னிறத்தானைக் காட்டிக் கொடுத்தான் வேதியன். பொன்னிறத்தானைக் கள்வர்கள் ஏமாற்றிக் காட்டாளம்மன் கோவிலுக்கு அழைத்து வந்து பலி கொடுத்தனர். கள்வர்கள் கருவூலத்தைத் திறந்து பொன்னை எடுத்தனர். பொன்னை அளக்க மூங்கில் குழலை வெட்டியெடுக்கச் சென்ற கள்வர்களைக் காட்டாளம்மன் கடுவாய் புலிகளை ஏவிக் கொன்றாள். பொன்னிறத்தானைத் தேடி வந்த கணவனும் பெற்றோரும் உற்றாரும் அவள் பலியிடப்பட்டதைக் கண்டு தாங்களும் இறந்தனர்.

கைலாயத்திற்குச் சென்று சிவபெருமானிடம் வரங்களைப் பெற்ற பொன்னிறத்தான், தன்னைக் கொன்ற கள்வர் வம்சத்தையும் காட்டிக் கொடுத்த வேதியனையும் அவன் குடும்பத்தையும் அழித்தான். மதுரைக்குச் சென்று எல்லா வீதிகளிலும் பலியேற்றான்; மண்ணை வாரிப் பயமுறுத்தினான்; யானைக்கு மதம் பிடிக்கச் செய்தான். இவற்றையெல்லாம் கண்ட மன்னன், சோதிடர்களையும் மந்திரவாதிகளையும் அழைத்தான். பேயை ஓட்ட முயன்ற இளவேலன் என்ற மந்திரவாதியைப் பொன்னிறத்தான் கொன்றான். தன்மகள் செண்பகக்குட்டியைப் பலி தருவதாகக் கூறிய இளவேலத்தி, தன்கணவன் இளவேலனை எழுப்பித் தரவேண்டுமென்று கேட்டாள். உயிர் பெற்ற இளவேலன் பல வாதைகளுக்கும் பூசை கொடுத்தான். தன்மகள் செண்பகக்குட்டியையும் பலி கொடுத்தான். கோபம் தீர்ந்த பொன்னிறத்தான் கோயிலில் குடிகொண்டான்.

வாய்மொழி வாய்பாட்டுக் கோட்பாடு

1972இல் அமெரிக்க நாட்டுப்புறவியல் பேரறிஞர் ரிச்சர்ட் எம்.டார்சன், 'Folklore and Folklife - An Introduction' என்னும் நூலில் பன்னிரண்டு ஆய்வுக் கோட்பாடுகளை விளக்கியுள்ளார். இக்கோட்பாடுகளைத் தே.லூர்து தமிழில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். இப்பன்னிரண்டு கோட்பாடுகளுள் ஒன்றுதான் வாய்மொழி வாய்பாட்டுக் கோட்பாடாகும். வாய்மொழி வாய்பாட்டுக் கோட்பாடுதான் முதன்முறையாகப் பாடகனுக்கு முக்கியத்துவம்

அளித்தது. நாட்டுப்புற இலக்கியங்களின் படைப்பும் அமைப்பும் சொல்லுவோனின் முறையையும் சொல்லுவோன் செயல்படும் முறையையும் சார்ந்தமைகின்றது என்பதே வாய்மொழி வாய்பாட்டுக் கோட்பாடாகும்.

அமெரிக்க ஹார்வர்டு பல்கலைக்கழகத்தைச் சார்ந்த மில்மன் எச்.பாரி மற்றும் அவருடைய மாணவர் ஆல்பர்ட் பேட்ஸ் லார்டு ஆகிய இருவராலும் உருவாக்கப்பட்ட இவ்வாய்மொழி வாய்பாட்டுக் கோட்பாடு 'பாரி-லார்டு' கோட்பாடு என்றும் அழைக்கப்படுகின்றது. "இன்றியமையாத குறிப்பிட்ட ஒரு கருத்தை வெளிப்படுத்துவதற்காக ஒரேவிதமான யாப்புச் சந்தத்தில் வழக்கமாகப் பயன்படுத்தப்படும் சொற்றொகுதி" (தே. லூர்து, 2000: 81) என்று வாய்பாடு குறித்த வரையறையைத் தருகிறார் மில்மன் பாரி. வாய்மொழி வாய்பாட்டுக் கோட்பாட்டைப் பயன்படுத்தி இரஷ்யா, யுகோஸ்லாவியா நாட்டு வீரநிலைப்பாடல்கள் ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளன. இவ்வகை ஆய்வு செய்தவர்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவர் சி.எம்.பௌரா.

காப்பு பாடுதல்

வாய்மொழி மரபுக் கூறுகளுள் ஒன்று காப்பு பாடுதல். பாடகன் தான் பாடுகின்ற கதைப்பாடல் எந்தவொரு இடையூறுமின்றி நன்கு பாடி முடிக்கப்படுவதற்கு இறைவனை வேண்டிக் காப்பு பாடுவான். காப்பு என்பது ஒரு தெய்வத்தை வணங்கிப் பாடுவதாகவோ பல தெய்வங்களை வணங்கிப் பாடுவதாகவோ அமைகின்றது. பெரும்பாலும் விநாயகர் மீதும் சில நேரங்களில் அந்தந்த ஊரில் உள்ள நாட்டுப்புறத் தெய்வங்களின் மீதும் காப்பு பாடப்படும். ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொண்ட பொன்னிறத்தாள் கதைப்பாடல்,

“கரிமுகவா கடகரிவாள் முகத்து ஏழைக்

கணபதி தன்னிரு சரணங் காப்பதாமே” (பொன்னிறத்தாள் கதை, 22 – 23)

என்று விநாயகரை வணங்கித் தொடங்குகிறது.

வருபொருள் உரைத்தல்

பாடகன் இன்ன கதையைப் பாடப் போவதாக முதலிலேயே கூறிவிடுவான். அதுவே வருபொருள் உரைத்தலாகும். பெரும்பாலும் வருபொருள் உரைத்தல், காப்பு பாடுவதற்கு அடுத்தாற் போல் அமையும். ஆனால் பொன்னிறத்தாள் கதையில், வருபொருள் உரைத்தலுக்குப் பிறகு காப்பு அமைகின்றது.

“அணஞ்ச பெருமாள் தலைவன் அருமையாக

ஆயிழையாள் பொன்மாரி தனையும்

கலியாணம் செய்துடனே இருபேரும்தான்

காசியில் வாழ்ந்திருந்தார் சில காலமாய்

மாமறையோர் திருவருளால் மதலை தன்னை

வகுத்தார் ஏழு ஆண்மக்கள் ஒவ்வொன்றாக
ஏழு மக்கள் ஆண் மக்கள் இருக்கும் போது
ஏந்திழையாள் பொன்மாரி மனது நொந்து
ஆயிரத்தொரு பதியில் தவழச் செய்து
ஆயிழையாள் ஈன்றெடுத்தாள் ஒரு பெண் மதலை
ஈன்றெடுத்த மதலை கண்டு இனத்தார் தாமும்
இதர உலகோர் மனமகிழ்ந்து சந்தோஷமாக
பூவுலகில் கீர்த்தி பெற்ற பொன்னிறத்தாள்
புகழ் காவியம் பாட ” (பொன்னிறத்தாள் கதை, 6 – 19)

என்று இக்கதையில் பொன்னிறத்தாள் கதையைப் பாடப் போவதாக வருபொருள் அமைகின்றது.

அடையடுத்த தொடர்கள்

தமிழ்க் கதைப்பாடல்களில் அடையடுத்த தொடர்கள் மீண்டும் மீண்டும் வருவதைக் காண முடியும். இந்த அடைகள் பெரும்பாலும் பெயரடைகளாகவே அமைகின்றன. பொன்னிறத்தாள் கதையிலும் இத்தகைய அடைகளைக் காணலாம். இக்கதைப்பாடலில் பொன்னிறத்தாள், ‘பைங்கிளியாள் பொன்னிறம்’, ‘ஒன்னுதல் பொன்னிறம்’, ‘மொய்குழல் பொன்னிறம்’, ‘ஆயிழையாள் பொன்னிறம்’, ‘கிளிமொழியாள் பொன்னிறம்’, ‘காரிகையாள் பொன்னிறம்’, ‘நன்றுதலாள் பொன்னிறம்’, ‘ஏந்திழையாள் பொன்னிறம்’, ‘தையல் நல்லாள் பொன்னிறம்’, ‘மெல்லி நல்லாள் பொன்னிறம்’, ‘தோகை நல்லாள் பொன்னிறம்’, ‘மங்கை நல்லாள் பொன்னிறம்’, ‘கண்ணுதலாள் பொன்னிறம்’, ‘கன்னி நல்லாள் பொன்னிறம்’, ‘தார் குழலாள் பொன்னிறம்’, ‘தேன்மொழியாள் பொன்னிறம்’, என்று அடை கொடுத்தே கூறப்படுகிறாள். அதேபோல், பொன்னிறத்தாளின் கணவனான இணசூரன், ‘புகழ் இணசூரப் பெருமாள்’, ‘மன்னன் இணசூரன்’, ‘ஆணழகன் இணசூரன்’, ‘புகழ்பெரிய இணசூரன்’ என்றே குறிப்பிடப்படுகின்றான். பொன்னிறத்தாளின் தாயான பொன்மாறிக்கு, ‘வடுகர் குல பொன்மாறி’, ‘தையல் நல்லாள் பொன்மாறி’, ‘ஆயிழையாள் பொன்மாறி’, ‘காரிகையாள் பொன்மாறி’ போன்ற அடைகள் கொடுக்கப்படுகின்றன. வேலத்தி, ‘கிளிமொழியாள் வேலத்தி’, ‘தார் குழலாள் வேலத்தி’ என்றே அடைகள் கொடுத்துக் கூறப்படுகிறாள்.

பாட்டு ஒன்றைக் கட்டும் பாடகனின் வேலையை மிக எளிமையாக்குவதற்கு இந்த அடையடுத்த தொடர்கள் பயன்படுத்தப் பட்டிருக்க வேண்டும். இங்கு, “பெயர்ச்சொல்லை மட்டும் வெறுமனே உச்சரிப்பதைவிட அடையடுத்த பெயரை உச்சரிப்பதற்குச் சற்று அதிக நேரம் எடுக்கும். அந்தக் கண நேரத்தில் புலவன் முன்னோக்கிச் சிந்தித்துத் தன் பாடலை ஆசுகவித்திறத்துடன் பாட அந்தக் கணநேரம் தேவைப்படும். இவை மட்டும் தான் அவன் பாட்டுக் கட்டுவதற்குரிய ஒரே வழி என்பதல்ல; ஆனால் இவை முக்கியமற்ற ஒன்றல்ல.

மேலும் இவை இரண்டாந்தர நோக்கு ஒன்றினையும் கொண்டுள்ளன. எடுத்த எடுப்பில் ஆசுகவியாகப் பாடும் ஒரு பாடலை நாம் கேட்கும்போது இந்த நிலைத்த தொடர்கள் பழக்கப்பட்டுப் போவதால் நாம் அவற்றைப் பற்றிக் கவனிப்பதில்லை. இந்த நிலைத்த தொடர்கள் பாடலில் வரும்போது அந்தக் கணத்தில் நம் கவனம் குறைந்து மனம் ஓய்வு கெள்கின்றது. வாய்பாடுகள் ஆசுகவிகட்கு மிகமிக இன்றியமையாதன. ஏனெனில் அவை, புலவனுக்குப் பாட்டுக் கட்டுதற்கும் பார்வையாளர்க்கு எளிமையாகக் கேட்பதற்கும் உதவுகின்றன” (தே. லூர்து, 1988: 105.) என்று தே.லூர்து பெயரடைகளின் பயன்பாடு குறித்துக் கூறுவது இங்குச் சிந்திக்கத்தக்கது.

அடுக்குகள்

கதைப்பாடலில் அடுக்கிப் பாடுவதென்பது ஒரு பொதுவான பண்பாகும். அடுக்கிப் பாடுதலில் இயைபுத் தொடைநயம் அமைவதால் பாட்டுக்கு ஓர் அழகு கூடுகின்றது. மீண்டும் மீண்டும் கூறப்படுவதால் சொல்ல வந்த கருத்தும் அழுத்தம் பெறுகின்றது. “அம்மானைப் பாட்டுக்களில் அடுக்கிப் பேசுவது இயல்பான பண்பு. கதையில் வலுவான பகுதிகளைக் கூறுமிடத்துத்தான் அடுக்கு அமைகின்றது. கதை கேட்போர் ஒருகால் கேட்காது விட்டிருப்பினும் நினைவூட்டும் நிலையில் அமைந்தது எனக் கொள்ளலாம். அடுக்கில் ஒரு சொல்லே பெரிதும் ஈற்றில் அமையும்” (தே. லூர்து, 1988: 111, 112.) என்கிறார் த.இராசாராம். பொன்னிறத்தாள் கதைப்பாடலில் பல இடங்களில் அடுக்குகள் பயின்று வந்துள்ளமையைக் காண முடிகின்றது.

பொன்னிறத்தாள் பிறந்தபோது அவள் தாயான பொன்மாரிக்குச் சிகிச்சை நடக்கின்றது. அப்பகுதியில் அடுக்கு அழகுற அமைந்துள்ளதைக் காணலாம்.

“கூசாமல் சேலை கட்டி யிறுக்க ஒருத்தி
 கும்பகடிக்கு மருந்து கொடுக்க ஒருத்தி
 சத்திப்பால் சாத்திட்டி பார்க்க ஒருத்தி
 தாளியில் மஞ்சள் கலக்க ஒருத்தி
 வேப்பங்குளை தேடிபோக ஒருத்தி
 வென்னிருக் காச்சி ஒத்தக ஒருத்தி
 மஞ்சள் அரைத்துத் திரட்ட ஒருத்தி
 மாணிக்க பொற்காப்புச் சாற்ற ஒருத்தி” (பொன்னிறத்தாள் கதை, 151 – 158)

பொன்மாரிக்குப் பிரசவம் பார்த்த மருத்துவச்சிக்குப் பெண்கள் பரிசளிப்பதை விளக்குமிடத்தில் 15 வரிகளில் மிக நீண்ட அடுக்கு இடம்பெறுகின்றது. பல்வேறு இனங்களிலிருந்தும் பொன்னிறத்தாளுக்கு வாய்த்த இருபத்தொரு தோழியரைக் குறிப்பிடும்போதும் அடுக்கிச் சொல்லுவதைக் காண முடிகின்றது. பொன்னிறத்தாள் பந்தாடுவதை விளக்கும்போது அடுக்கு அழகுற அமைந்துள்ளது.

“ஓரோலம் ஒருபந்தை எடுத்து ஒன்னுதல் பொன்னிறம் தட்டிடுவாளாம்
 இரண்டேலம் ஒருபந்தை எடுத்து நன்னுதலாள் பந்தாடிவாறாள்
 மூன்றேலம் ஒரு பந்தை எடுத்து மொய் குழல் பொன்னிறமாடியவாறாள்
 நாலோலம் ஒரு பந்தை எடுத்து நாயகியாள் பந்தாடியவாறாள்
 ஐந்தோலம் ஒரு பந்தை எடுத்து அச்சுதரைத் தொழுதாடிய வாறாள்
 ஆறேலம் ஒரு பந்தை எடுத்து ஆறுமுகனை தொழுதாடிய வாறாள்
 ஏழேலம் ஒரு பந்தை எடுத்து இறையவரை தொழுதாடிய வாறாள்
 எட்டேலம் ஒரு பந்தை எடுத்து ஈசுபரரை தொழுதாடிய வாறாள்
 ஒன்பதோல மொரு பந்தை எடுத்து உடையவரை தொழுதாடிய வாறாள்
 பத்தோல ஒரு பந்தை எடுத்து பைந்தொடி பொன்னிற மாடியவாறாள்”

(பொன்னிறத்தாள் கதை, 264 – 273)

காட்டாளம்மன் கோவில் கருவூலத்தைக் காவல் காத்த பூதங்களை வரிசைப்படுத்தும்போது,

“இந்த நல்ல தலந்தன்னிலே ஈனகுல இசக்கியுண்டும்
 சண்டாள மூப்பூதமுண்டும் சடையிசக்கி மாடனுண்டும்
 பாதாள பூதமுண்டும் பச்சை தின்னி இசக்கி யுண்டும்
 முக்கால் வட்டத்தில் யிசக்கி யுண்டும் முன்னோடு பூதமுண்டும்

.....

சின்ன யிசக்கி பெரிய யிசக்கி சிறந்த பழையூர் யிசக்கி யுண்டும்”

(பொன்னிறத்தாள் கதை, 692 – 710)

என்று 18 வரிகளில் அடுக்கிச் சொல்லப்படுகின்றது. காவல் பூதங்களுக்குப் பலி கொடுக்க வேண்டியவற்றை வரிசைப்படுத்தும்போதும் அடுக்கு இடம்பெறுகின்றது. சுனையாடச் சென்ற பொன்னிறத்தாள் தனித்து விடப்பட்டபோது இவ்வாறு புலம்புகிறாள்.

“விட்டு விட்டு வந்தோமென்று மெல்லியர்கள் சொல்லலையோ
 தவமிருந்து பெற்றெடுத்த தாயாரோடு சொல்லலையோ
 மாலையிட்ட மணவாளர் மன்னவருக்கு சொல்லலையோ”

(பொன்னிறத்தாள் கதை, 780 – 782)

பொன்னிறத்தாள் அரனாரிடம் கேட்கும் வரங்கள் 34 வரிகளில் (பொன்னிறத்தாள் கதை, 1261 – 1295) அடுக்கிச் சொல்லப்படுகின்றது. வரம் கேட்ட பொன்னிறத்தாளுக்குச் சிவன் கட்டளையிடும்போதும் அடுக்கு இடம்பெறுகிறது. பேயாக மாறிய பொன்னிறத்தாள், மதுரை படைவீட்டில் நிகழ்த்திய கொடுஞ்செயல்கள் 35 வரிகளில் (பொன்னிறத்தாள் கதை, 1380 – 1415) அடுக்கிச் சொல்லப்படுகிறது. பேயைப் பிடிப்பதற்குக் கூடிய மந்திரவாதிகள் 8 வரிகளில் (1461 – 1468) அடுக்கிச் சொல்லப்படுகின்றனர். மன்னனிடம் இளவேலன், பேயைப்

பிடிப்பதற்கு வேண்டிய பொருட்களை 15 வரிகளில் (பொன்னிறத்தாள் கதை, 1483 – 1497) அடுக்கிச் சொல்கிறான்.

உரையாடல்

கதைப்பாடலில் பயின்றுவரும் உரையாடல் பகுதிகள் சுவை மிக்கவையாகவும் கதையை முன்னோக்கி நகர்த்திச் செல்வனவாகவும் அமையும். பொன்னிறத்தாள் கதையில் பொன்மாரிக்குப் பிரசவ வலி ஏற்பட்டபோது மருத்துவச்சியை அழைக்கச் சென்ற தூதுவனுக்கும் மருத்துவச்சிக்கும் இடையே உரையாடல் இடம்பெறுகிறது.

“ஆருதம்பி தூதுவனே அறிவு சொல்ல வேண்டு மென்றாள்

கடையத்தூர் பதிதனிலே காரிகையாள் பொன் மாரியற்கு

மாசம் பத்து சென்றது காண் வருத்தமுற்றாள் பொன்மாரி

மெய்ப்பிடிக்க வரவேண்டும் மெல்லியரே மருத்துவமே” (பொன்னிறத்தாள் கதை, 82 –

85)

பொன்மாரிக்கும் மருத்துவச்சிக்கும் இடையே இவ்வாறு உரையாடல் நடக்கிறது.

“ஏதுபக்க நோகுதம்மா இளங்கொடியே பொன்மாரி

பாடகங்களிட்டிருக்கும் படங்களெல்லாம் நோகுதடி

மோதிரங்களிட்டிருக்கும் மொழிகளெல்லாம் நோகுதடி

பக்கம் பருத்திருக்கும் கொங்கண் நோவுதடி

உடம்பெல்லாம் நோகுதடி உரையாட போகுதில்லை” (பொன்னிறத்தாள் கதை, 130 –

134)

பொன்னிறத்தானைக் கண்டு மயங்கிய இணசூரன் அரண்மனைக்குச் செல்லாமல் வீட்டுக்கு வருகிறான். அவனுக்கும் அவன் தாய்க்கும் இடையே உரையாடல் நடக்கிறது. தோழியர் பொன்னிறத்தானைச் சுவையாட அழைக்கின்றனர். அப்போது அவர்களுக்கு அவள் இவ்வாறு மறுமொழி அளிக்கின்றாள்.

“வாராயோ பொன்னிறமே வாய்த்த சுவையாடுவதற்கு

.....

பாலுகறக்க வில்லை பால்மாடு சாய்க்கவில்லை

அரண்மனைக்கு போனதற்கு அமுது கறி சமைக்கவில்லை

நித்திரையில் கண்ட கனா என்நெஞ்சகத்திலே இருக்க

வளக நல்லூர் அம்பலத்தில் வருவேனடி தோழியரே” (பொன்னிறத்தாள் கதை, 536 –

544)

தோழியரைப் பிரிந்து தனித்து நின்ற பொன்னிறத்தாளுக்கும் வேதியனுக்கும் இடையே மிக நீண்ட உரையாடல் இடம்பெறுகிறது.

“ஆறுபிள்ளை பெண் கொடியே ஆளில்லா யடவியிலே

நிற்பதென்னப் பெண் கொடியே நீயாரென கேட்டான்
கேளுமெந்தன் வேதியரெ கீர்த்தியுடன் ஒரு வார்த்தை
இருபத்தொரு தோழியோடெ ஏத்த சுனையாட வந்தேன்
சதித்துவிட்டார் தோழியர்கள் தனித்தேனான் சுனைக்கரையில்
வழியுந் தெரியுதில்லை வழித்தடமும் காணுதில்லை
திசைதெரிய மாட்டாமல் திகைத்து நின்றேன் வேதியரே
அந்த வார்த்தை கேட்ட போது அந்தணனும் ஏது சொல்வான்
ஊரேது பேரேது நன்னுதலே சொல்லு மென்றான்
ஊருமோ கடையத்தூர் உற்றபேரும் பொன்னிறத்தாள்
அண்ணன்மார் ஏழுபேர்கள் உண்டு அரமனை குறிகாரர்
அரமனைக்கு மணியக்காரன் ஆணழகன் இணசூரன்
என்று சொல்லி பொன்னிறமும் ஏங்கியேங்கி தானமுதாள்
உன்னை பொன்னிறமுமே உன் ஊரதிலே கொண்டிடுவேன்
நான் காட்டாளம்மன் கோவிலில் கடுக பூசை செய்து வாரேன்
பூசை செய்து வருமளவும் போகாதே நில்லு மென்றான்
பூசையிட்டு வேதியரே போம்போது என்னை கூட்டி
கொண்டு சென்று விட்டுவிட்டால் கோடி பணந்தந்திடுவார்
ஆகட்டும் என்று சொல்லி ஆயிழையாள் பொன்னிறத்தை
போய் வாரேன் நில்லு என்று போகலுற்றார் வேதியரும்” (பொன்னிறத்தாள் கதை, 751

- 770)

மேலும் வேதியருக்கும் கள்வருக்கும் இடையே நடைபெற்ற உரையாடல், பொன்னிறத்தாளுக்கும் கள்வருக்குமான உரையாடல், மதுரை மன்னனுக்கும் மந்திரவாதிகளுக்குமான உரையாடல், செண்பகக்குட்டிக்கும் அவள் தாய் வேலத்திக்குமான உரையாடல் என்று பொன்னிறத்தாள் கதைப்பாடலில் பல இடங்களில் உரையாடல்கள் இடம்பெறுகின்றன.

ஊர்ப்பெயர்கள்

வாய்மொழிப் பாடகன், கதைப்பாடலைப் பாடுகின்ற பகுதிகளில் உள்ள ஊர்ப்பெயர்களை வரிசையாகச் சொல்லுவான். பொன்னிறத்தாள் கதையில், பொன்னிறத்தாளுக்கும் இணசூரனுக்கும் இடையில் திருமணம் நடைபெற்றதை விவரிக்கும்போது, தென்மாவட்டங்களில் உள்ள ஊர்ப்பெயர்கள் இடம்பெறுகின்றன.

“அச்சிமாலை தன்னைவிட்டு ஆதரவாய் வழிநடந்தார்
சேம்பூரு தன்னைவிட்டு திடுதிடென மாப்பிளையும்
உப்பாறுதனை கடந்து ஒழுகுபனை விளையும் விட்டார்

வருகுதல்லோ மாப்பிள்ளையும் மணக்கோலந்தான் கூடி
தெங்காசி ஊர்பதியில் சென்றாரே எல்லோரும்

.....

கடையத்தூ ரானதிலே கட்டுடனெ வந்தற்பின்

.....

கடம்புரு மாமனுக்கு கடுகஉடன் கோப்பு வைத்தார்” (பொன்னிறத்தாள் கதை, 385 –

396)

இது கதையை வளர்ப்பதற்குப் பாடகனுக்கு உதவும். கதையிலும் ஒரு யதார்த்தத்தைக் கொண்டு வரும். கதையைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் மக்களும் தங்கள் ஊர்ப்பெயர்களைக் கதையில் கேட்கும்போது அகமகிழ்ந்து கதையில் ஒன்றிப் போவார்கள்.

முடிவுரை

இன்றைய இணைய யுகத்தில் கணினிகளிலும் அதிகத் திறன் கொண்ட கைப்பேசிகளிலும் ‘Memory Space’ என்னும் சேமிப்பாற்றல் அதிகரித்துக் கொண்டே போகிறது. மனிதன் தனக்குத் தேவையானவற்றை எல்லாம் கையடக்கக் கருவியில் பொதிந்து கொண்டு தனக்குத் தேவைப்படும் போதெல்லாம் அவற்றை எளிதில் பெற்றுக் கொள்கிறான். அதன் விளைவாக அவனுடைய மனன சக்தியும் மனனம் செய்வதற்கான தேவையும் குறைந்துவிட்டது. ஏறத்தாழ இருபதாண்டுகளுக்கு முன்பு வரை தனக்குத் தெரிந்தவர், தெரியாதவர் எனப் பலருடைய தொலைபேசி எண்களையும் மனப்பாடமாக வைத்திருந்த மனிதன் இன்று தன்னுடைய அலைபேசி எண்ணையே மனனம் செய்யும் சக்தியில்லாதவனாகி விட்டான். இத்தகு சூழ்நிலையில் பல மணிநேரம் எதையும் பாராமல் கதைப்பாடலைப் பாடுகின்ற பாமரனின் மனன சக்தி வியப்பில் ஆழ்த்துகிறது. நாட்டுப்புறக் கவிஞன் பாட்டு கட்டுவதற்கும் அதனை மக்கள் முன் எடுத்துரைப்பதற்கும் அடையடுத்த தொடர்கள், அடுக்குகள், உரையாடல்கள், என்று சில வாய்பாடுகளைப் பயன்படுத்துகிறான். அந்த வாய்பாடுகள் பாடகன் கதைப்பாடலைத் தங்குதடையின்றி மக்கள்முன் எடுத்துரைப்பதற்கும் கேட்போர் எவ்விதச் சலிப்புமின்றிக் கேட்பதற்கும் உதவுகின்றன. மில்மன் எச்.பாரியும் ஆல்பர்ட் பேட்ஸ் லார்டும் காட்டுகின்ற இந்த வாய்மொழி வாய்பாட்டு உத்திகளைத் தமிழ்க் கதைப்பாடல்களிலும் காண முடிகின்றது. ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொண்ட ‘பொன்னிறத்தாள் கதை’யிலும் அந்த உத்திகள் பயின்று வருவதை இக்கட்டுரை விளக்கியுள்ளது.

துணைநூல்கள்

1. பெருமாள், ஏ.கே. & ஸ்ரீகுமார், எஸ். (ப.ஆ.),1997. பொன்னிறத்தாள் கதை, சென்னை, நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்..
2. லூர்து, தே. 1988, நாட்டார் வழக்காறுகள், சென்னை, மணிவாசகர் பதிப்பகம்.
3. லூர்து, தே., 2000, நாட்டார் வழக்காற்றியல் கோட்பாடுகள், பாளையங்கோட்டை, நாட்டார் வழக்காற்றியல் ஆய்வு மையம், தூய சவேரியார் (தன்னாட்சி) கல்லூரி.